

Négyfröccsös történet
Részlet egy soha el nem készülő regényből

Maga egy rendes csávó, szerkesztő úr, nem azért a fröccsért mondom, de-hogy, azért mondom, mert észreveszi bennem az embert. Azt bizony, pedig nehéz, még jól el is dugtam, el azt, magának legyen mondva. Ne nevéssen.

Tavaly tavasszal költöztem ki a folyóhoz, ide, a régi gázgyári uszálykikötő beton-fala mellé, laknak itt mások is, de azok piszkosak, bűdösek, nem a bandám, bizonyísten. Néha persze haverkodunk, vigyázunk egymás motyójára is, ha kell, de semmi több.

Miért kell vigyázni? Hát miért vigyáz maga a laptopjára vagy a vízi-miafené-jére, jetszkijére, vagy mire. Mert az enyém, azért. Ing van benne, gatyá is, borotva, ilyenfélék.

Igenis, borotválkoztam. Tavaly tavasztól őszig, mondjuk hetente kétszer, aztán csak egyszer. A Duna volt a tükröm, van is egy olyan újság, úgy éljek, hogy Dunatükröm, nem ismeri a szerkesztő úr? Én sem ismerem, de a csónakházi bukott gondnok, a Gutentág mondta, hogy van, akkor tuti, hogy létezik. Ő szokta Pofapénzt helyettesíteni az újságosbódében, mindent tud a lapokról.

Szóval borotválkoztam, egészen addig, amíg Manöken azt nem mondta, hogy jól áll nekem a szakáll. Hogy ki az a Manöken? Hát olyan csapódó csajszi, riherongynak hinné, de hát nem az, csak neki sincs szerencséje. Szerzett egy vőlegényt, hajjaj, az aztán a vőlegény! Régen stricinek mondtuk az ilyet, most szebb szavak vannak rá, de azokat nem ismerem.

Hogy az én eszemmel miért nem dolgozom? Sora van annak. Gázgyári melós voltam, bezárt a Gázgyár. Átmentem a Papírgyárba, megszűnt az is. Trógeroltam a csarnokban, de mindig átverték a kofák, be sem voltam jelentve, ha tudja, mi az. Volt ott egy főnökféle, ne tudja meg, még pofozott is. Na, azt nem türtem. Igaz, hogy én törtem el a vállát, de azt csak magának mondom, mindenhol letagadtam, maga se adja tovább. A bordáit a Sunya rugdosta cafattá, de én a Sunyát nem is ismerem, honnan tudnám, így volt-e.

Régen kaptam valakitől egymás után két nagyfröccsöt, isten megáldja, szerkesztő úr! Cserébe én nem hazudok magának, minden szavam igaz lesz, még akkor is, ha nem hiszi... Tudom, Manökennél hagytuk abba. Szóval az a nő szeretett engem, a maga módján, ugye, mert ő csak azt tudta igazán, hogyan hajoljon rá a söröshordókra a faház kistraktárában, ha a Tóbi beengedte, kivel ingyen, kivel zsetonért, velem mindig ingyen. Sőt, nekem a szegény napokon még fizetett is egy felest vagy egy korsót. Nemigen hagytam, de néha muszáj volt.

Na, az ő kedvéért hagytam abba a borotválkozást, hogy babrikálhassa a szakállamat. Nem mintha gyakran babrikálgatta volna, teljesítenie kellett a fuvarjait, ahogy a vőlegénye kiszabta.

Lomtalanításakor szereztem egy egész jó biciklit, a Burma megbütykölte, az mindenhez ért, pedig filmrendező lenne, vagy mi a csuda, szóval lehetett tekerni. Azt szántam a Manökennek, miért ne, de abból is baj lett. Odaadtam a régi gázgyári tárolóban lakó haveroknak megőrzésre, használat fejében persze, hát a nemes-dombi hontalan csibészek kiszagolták a dolgot, egy éjjel elmentek érte, jól összerugdalták a haverokat, a cagját meg elvitték, eladták a Csaszinál. Tudom, kinek, de jobb hallgatni róla. Ezerért adták el, azt is hallottam.

Ja, hogy miért nem dolgozok most? Elszegődnék én, de hiába van lakcímkártyám, tudja, olyan műanyag, magának is van biztosan, a volt feleségem elintézte, hogy nem érvényes már. Száz tanúval igazoltatja, hogy én már nem lakom ott, ahova szól. Igaz, nem lakom ott, eljöttem, magamtól jöttem el, le a Dunához, de jogaim azért lennének, nem? Ha munkát keresek, az első kérdés, hogy van-e igazolványom meg lakcímezem. Meg taj, vagy milyen kártyám, ami van persze, csak régi. Maga érti ezt?

Segélyt sem kaptam soha, azt azért nem, mert valaki azt hazudta, hogy rendezett körülmények között élek. A Dunánál, naná, ott rendezetten, még borotválkoztam is, tudja! Most meg már nem is járna segély, csak kényszermunka, vagy hogy hívják, közhasznú, bagóért.

Harmadik nagyfröccs? Szerkesztő úr, maga tényleg úr. Vagyis hát régen voltam én ilyen úr, ugye, három fröccs egy délután! Isten áldja.

Látom én gyakran magát, szerkesztő úr, ott száguldozik a Duna-ágban, talán még a sárkányrepülőről is maga szokott a lányoknak integetni. Csak azt sosem tudhatja, hogy én látom, meg tudom, hogy maga az, miért is tudná. Akiknek ilyen hóbelevancái vannak, nemigen látnak meg engem, ezért is csodálkoztam, hogy megszólított. Hogy régen sokszor megfordult itt, és akkoriban még iszogatót is? Ne mondja! Gondoltam az előbb, de nem akartam piszkálni, ez a sok lónyál, narancs meg gyömbér biztos megárt magának, nem embernek való italok azok. Volt egy öreg gázgyári komám, a Balogh Tamás, na, az egy pohár szörpbe fulladt bele, valami ananászitalba, véletlenül azt adtak neki a muskotályosa helyett... Roppantul észnél kell lenni.

A tél? Hát egy telet már kibírtam a parton. Voltak igen kemény éjszakák, úgy éljek, de mindig kihúztam valahogy, tüzeltem az uszadékot, szereztem a máltaiaktól takarókat, akadt egy foszladozó bunda is. Hogy én bemenjek a szállásra? Inkább fagyjak meg! Tudja, milyen emberek vannak ott? Ne is tudja meg. Én még vagyok valaki, és ehhez tartom magam. Idén is lesz tél, tudom, keménynek ígérkezik, nem lehet háromszor egymás után enyhe. Egy kis szívességért ígért nekem az egyik házmester, persze most nem úgy hívják, közös képviselő, vagy mi, egy turista-gázpalackot meg egy hőszugárzót hozzá, azzal majd túlélem, bár a Pofapénz azt mondja, hogy valóban nem fagyok meg, de legalább megfulladok a füstgázoktól. Mit ért az ilyenhez egy totóbolond újságos?

Szerkesztő úr! Azt meséltem már, hogy lakik egy művész haverom a sziget túloldalán, egy állóhajóban? Állóhajó, ez maga a röhej, áll, akkor nem hajó, mit

gondol? No, mindegy. És tudja, hogy hívják azt az állóhajót? Előre! – úgy hívják, ne éljek, ha nem így van. Miért nem lakom nála? Jó kérdés. Hidegebb van ott, mint a kikötő-zugban, meg aztán járnak hozzá mindenféle népek, nem az én bandám. Ők aztán nemigen hívnának meg egy fröccsre, nemhogy négyre. Ha érti, mire célzok.

A feleségem? Megvan az, miért ne lenne, takarítgat itt-ott, nem éheznek. A gyerekek intézetben, jól megy a soruk, de nem írnak, pedig én folyton... azaz gyakran, illetve néha-néha keresem őket, ne csóválja a fejét, így igaz, tavaly húsvétkor még csokinyulat is vittem, külön mind a kettőnek, leadtam a portán, mert ők valahol kirándulni voltak. Azt hiszi, megköszönték? Vagy felfalta a portás, olyan képe van, oda sem adta nekik. Így lehet, mert amúgy jól nevelt kölykök.

Én nem lopok, nem koldulok, bármit hallana rólam. Sok mindenem nincs, de tartásom van, úgy éljek. Enni persze kell, de kevéssel beérem. Vannak forrásaim, rendesebb tagok nem dobják a maradékot a kukába, mellé teszik zacskóban, főleg a kenyeret, de mást is. Biztos helyeim vannak. Meg sokféle osztnak ebédet, csak elég messze vannak innen azok a helyek, a buddhistáké van a legközelebb, oda el-elnézek. Szóval nem éheznek. Cigaretát sodrok magamnak a csikkekből, csak az itallal van baj, azt nem tesznek ki, azt nem osztnak sehol. Üvegezek, sörösdobozokat gyűjtök, ha nem csurran, cseppen. Hitelem persze nincs, hogy is lenne, hiányzik a fedezet, így mondják, ugye.

Sokat tudnék magának mesélni, na nem a bor miatt. Találkozunk még? Én ritkán tévedek be ide, nemigen örül nekem a Tóbi, még akkor sem, ha van valami pénzem. De hát ritkán van, ez igaz, így összekever a lejmos, éhenkórász csavargókkal. Pedig én adok magamra, régebben borotválkoztam is, és sohasem kéregetek. Ha adnak, fogadd el, ha ütnek, szaladj el – ez az én elvem, nem bántok senkit, és soha senki terhére nem vagyok. Magát sem én szólítottam meg, amikor ideültem.

Ha erre jár, inkább a pléhgombában hagyjon üzenetet, fizessen ki a Deszkamarinak a részemre egy fröccsöt, azt biztos megkapom, és ő talán azt is meg fogja mondani, mikor esek be hozzájuk. Általában este, mikor ez a lebuja már bezárt. Bár ide csak elvétve jövök, drága is, meg a többség ki nem áll. Mintha ők különben lennének! Na de ne szólj szám, nem fáj fejem. Hogy nem tudja a nevemet? Na, azzal ne törődjön! Mondjon annyit, hogy a váltósnak köll, a régi kemencéről, már mérik is a részemet. Azt, hogy Fuvaros Tóni, bizony nemigen tudják, pedig az a nevem. Tóni, nem Antal, hanem Ágoston, de hát ezt is hiába magyarázom a fafejűeknek. A Gusztáv az Guszti, az Ágoston az Tóni. Vagy ha nem, hát kisnyúl, ahány ház, annyi szokás.

Lassan zár a Tóbi, szerkesztő úr, már igen pakol, fizetni kéne. Nem találja a tárcáját? Az előbb még itt volt a felső zsebében, láttam, úgy éljek!

Hé! Sunya! Sunya! Hozod vissza azonnal a szerkesztő úr briftniját! Ő a haverom, tőle nem lopunk, megértted? Látja, rendes gyerek ez, itt hozza máris.